

[Lasse Budtz]

dette går jo netop ud over mangesidigheden og valgfriheden.

Igen hænger ministerens udtalelser ikke rigtig sammen med den politik, der er ført. Jeg synes, ministeren i sin redegørelse ærligt skulle have erkendt, at de kulturelle forbedringer, der er gennemført i denne samling, skyldes det såkaldte andet flertals forslag og ændringsforslag. Det er rigtigt, at museumsområdet nu får en forbedret økonomisk stilling, men det er dog oppositionens skyld, at museerne ikke tvinges til at sætte entreen skyhøjt eller sælge ud af kunstværkerne for at klare den registrering, som ministeren lagde op til. Og regeringens forslag ville være gået ud over de penge og den tid, der er til rådighed for publikumsbetjeningen.

Socialdemokratiet måtte også opfatte ministerens forslag til museumslov som i hvert fald et forsøg på at indføre en slags central og statslig styring, og dette er nu undgået.

Støtten til teatrene sættes op, og under-skudsdækningen bevares. Det er ikke regeringens idé, men regeringen har ved et forlig accepteret oppositionens krav. Hertil kommer det for os meget vigtige, at abonnementsordningerne igen gøres landsdækkende, ligesom man også har bøjet sig for kravet om nedsættelsen af et udvalg og gennedsættelsen af et udvalg, som ministeren ellers ville have afskaffet, et udvalg, der skal se på en samlet revision af teaterlovgivningen. Igen: salig er den omvendte. Men naturligvis, de politiske realiteter og fornuftig pragmatisme kan få os alle – og jeg gentager: os alle – til at indgå de nødvendige politiske kompromiser, og det tror jeg kun er godt.

På billedkunstens område siger ministeren, at hun vil være tilbageholdende over for en øget formidlingsindsats, hvis det ikke kan ske gennem en forbedring af kunstnernes vilkår. Det er rigtigt, at kunstnernes vilkår bør forbedres, men det sker jo netop ved at skabe rammer for deres indsats, og ved at være tilbageholdende over for formidlingsindsatsen forringer man mulighederne for at formidle kunstnernes formåen.

På musikkens og filmens område henviser ministeren rigtigt til de forbedringer, der er sket ved tidligere lovgivning, og selv om jeg er et yderst beskedent menneske, som ministeren ved, vil jeg dog minde om, at denne lovgivning blev formidlet af socialdemokratiske regeringer. Å propos filmens vilkår kan

det måske være rimeligt at advare mod den voldsomme magtkoncentration, der i disse år har fundet sted i dansk film. En sådan magtkoncentration kan skade den frie kulturelle og kunstneriske udfoldelse, og at vi er tilhængere af spredning af kapitalen også i kulturens verden og dermed af decentralisering, kan næppe undre nogen.

Ministeren har meget naturligt også et afsnit om de kulturelle uddannelsesinstitutioner. Hvis jeg har forstået det rigtigt, ønsker ministeren – men det står nu ikke direkte i redegørelsen – at efteruddannelsen på biblioteksskolen skal betales af kommunerne og ikke af staten. I betragtning af den økonomiske situation, som regeringen har bragt kommunerne i som følge af bloktilskudspolitikken, må en sådan ændring gå ud over enten uddannelsen, fordi man må frygte indskrænkninger, eller biblioteksbudgettet, fordi man må finde nogle områder at spare på, eller forskningen, fordi man af sparehensyn sender færre på skole. Det vil i alle tilfælde gå ud over kulturen, og det kan næppe være kløgtig politik.

Ministeren overvejer også at indføre afgangsbedømmelser på kunstakademiets billedskoler, altså en slags eksamen. Når jeg læser ministerens redegørelse, kan jeg fristes til at tro, at intentionen er rigtig og meget redelig, men er det alligevel ikke farligt? Snævre smagsinteresser og modedannelser kan måske netop derved stoppe spændende, eksperimenterende unge kunstneres udvikling, og jeg må derfor umiddelbart advare mod dette forslag, selv om det måske nok er velment.

Afsnittet om lokalsamfundets kulturaktiviteter inspirerer til at gøre opmærksom på et problem, som jeg synes næsten er af samfundsmæssig karakter. Jeg tror, at medborgerhusene, som vi tidligere kaldte kulturhuse, har fået en stigende betydning, men regeringens bloktilskudspolitik medfører på dette område som på andre områder i kommunerne, at man fører en højst uensartet politik. De kulturelle tilbud er meget forskellige fra kommune til kommune. Der sker nogle helt klare spring. Jeg mener ikke, at tilbuddene skal være fuldstændig ens, men jeg mener, at der skulle være et vist minimum af tilbud, og måske burde vi i fællesskab lave nogle minimumsnormer.